

ЗЕМЛЕДЕДЕЛСКА ЗАЩИТА

Д-во „Съгласие“ — Плевенъ

В. „Земледѣлна Защита“ излиза веднѣжъ въ седмицата. Цѣната на вѣстника е за година 6 лева въ прѣдплата. На ученици се отстъпва за 5 лева. За странство се прибавятъ само пощенскитѣ разности.

Всѣчко което се отнася до вѣстника се испраша до администрацията въ гр. Плевенъ.

ЗАЩИТА

За частни обявления се плаща по 2 1/2 ст. на дума въ последната страница, а на първа по 5 ст. Обявления отъ съдебнитѣ пристави се поместватъ по особено споразумѣние.

Неплатени писма не се приематъ, но обществени рѣкопisci не се взѣматъ освѣнъ ако сж придружени съ пощенска марка.

ОРГАНЪ НА ВЪЛГАРСКИИ ЗЕМЛЕДЕДЕЛСКИ СЪЮЗЪ.

Централно Управление на Земледѣл. Каси.

О Б Я В Л Е Н И Е

№ 8567.

Извѣстията се на почитаемата публика че отъ 10 октомври настоящата година Земледѣлскитѣ Каси ще плащатъ лихви на влоговетѣ, както слѣдва:
1. Съ срокъ отъ 1 година 4% годишно
2. „ „ „ 3 „ 5% „
3. „ „ „ 5 „ 6% „
4. На безсрочнитѣ влогове най много 3% годишно.
г. София, 7 септември 1901 год.

Отъ Центр. Управление на Земледѣл. Каси.

Плевенъ, прѣдъ Кръстовденъ 1901 г.

Слѣдъ потоци кръвъ на единъ братски намъ народъ, слѣдъ хиляди български загинали мъченици, България се вижда най подиръ освободена. Трѣбаше цѣли села да се обърнатъ на пепелища, трѣбаше градове цѣли да станатъ на развалени, грѣбаше хиляди да положатъ своитѣ глави, трѣбаше единъ Левски, единъ Ботевъ, и редъ други самоотвержени борци, трѣбаше най послѣ единъ хуманенъ и благороденъ царь, за да може и българина да доживѣе и да види, че е могло и безъ турци господари, че е могло най послѣ и въ тази земя да се ходи свободно и живѣе свободно. Ала не тѣй трѣгнаха работитѣ слѣдъ освобождението въ нѣкой отношения, както ние си ги мислихме. Нашия народъ оголя и осиромаша. Бѣше врѣме когато българина се крадеше и отъ хайдутитѣ, и отъ черкези, и отъ заптий, но пакъ имаше въ хамбаръ и въ зимникъ и въ кошара. Вземаше се, но пакъ имаше, а сега? Уви, намъ е стидно да го кажемъ. Идете въ което село искате, срѣцнете се съ който селянинъ искате, почнете разговоръ, вгледайте се въ неговий мъченически образъ и вие съ горестъ на сърдце ще се увѣрите, че ние сме вече оголелъ и за окайване народъ. Селянина, този най силенъ дирекъ на нашата държава, днесъ икономически е много по злѣ отъ колкото е билъ нѣкога. Заптийтѣ, черкезитѣ и хайдутитѣ, днесъ замѣстени отъ лихвари и кръчмари, дератъ още по жестоко кожата на селянина. Държавата, която е длъжна да се застъпи за него съ всички срѣдства, които има, като че ли и тя имъ иде на помощъ съ своитѣ тѣжки и неравномѣрно распрѣдѣлени данъци и своитѣ прибързани и много пжти врѣдни закони. Вие всѣки день чувате, че собственицитѣ на земя отъ день на день намаля-

ватъ по единъ чудноватъ начинъ. Недавна четохме единъ дълъгъ докладъ на центр. управление на земледѣлскитѣ каси. въ който се излагатъ съ имена и дати факти на едно разбойническо обирание на ония, които порятъ земята съ ралото за да хранятъ страната; вие ежедневно четете, че и правителственитѣ агенти — съдебнитѣ пристави продаватъ за безценакъ парчето земя на селянина за дългове, произхождането на които повечето пжти е съмнително. Не вѣрвайте вие на ония политически гарги, които завчера даже въ Народ. Събрание увѣряваха, че българский селянинъ днесъ е по добръ отъ колкото нѣкога Гола истина е, че ние убѣдяваме и то не съ години, а съ дни и часове. Тази истина ще избоде очитѣ и на противниците, ала ще бжде късно. И правимъ ли ние нѣщо за да спрѣмъ това? Напитѣ държавници, напитѣ правителства направили ли сж нѣщо въ това отъ 23 години насамъ? Но не бѣха ли тѣ които прокарваха 15 закони въ една нощъ, не бѣха ли тѣ, които натовариха страната съ ужасни дългове и да докаратъ това отчаяно днешно положение? Не бѣха ли тѣ които деморализираха и сждилища, и полиция, и общини, и окръжи и всичко у насъ. Не бѣха ли тѣ, които въоръжиха шайки по изборитѣ, насѣскаха братъ противъ брата и най подиръ за прокарването на единъ чудовищенъ законъ, си позволиха да извършатъ една черкезка сѣчъ надъ мирното онова населене, което пои съ потъта си българскитѣ полета? Кой ще се загриже тогава за този нещастенъ народъ, който днесъ испитва грѣшкитѣ на своитѣ държавници? Ето въпросътъ върху когото трѣбва да се спрѣмъ и отговоримъ. Ние не вѣрваме вече въ никоя партия у насъ, че ще направи нѣщо; тѣ до сега, слѣдъ като се изредиха всички доказаха противното. Нито ония които с титулиратъ демократи и цанковисти ще подобратъ работитѣ, нито народняци, нито новопоникнали тѣ реформатори около „Свѣтъ“ нито пкъ Свирчо съ своитѣ псувни ще управатъ България. Въ едно вѣрваме ние. А ние вѣрваме само въ здравата не заразената частъ на българский народъ. Той самъ трѣбва да се загриже за своята участъ и за своята черга толкова много продрана до сега. Той самъ трѣбва да стъпи върху вратѣтъ на ония, които го докараха до това поло-

жене. А това ще стане слѣдъ като всички съзнаятъ и се здружатъ. Първи земледѣлскитѣ дружиби, трѣбва да даждъ сигналъ за общото здружаване. Земледѣлцитѣ макаръ и по прости, но за това пкъ най много въ сравнение съ другитѣ, като съгласятъ своитѣ интереси съ ония на другитѣ съсловия могатъ да служатъ за образецъ въ това отношене, защото тѣ сж ония най незаразенитѣ и най здравитѣ; отъ тѣхъ баримъ нѣма още кандидати за министри, за окръжни управители ни за началници и пристави; само тѣ могатъ да управятъ страната, защото тѣ знаятъ какво ги боли, тѣхната снага знае само колко бode конопената риза на гърба, защото тѣ и носятъ, защото само тѣ могатъ да мислятъ за вѣвждането на една справедлива равномѣрна и поносима данъчна система, за търсене пазаръ за своитѣ стоки, за създаване дружествени хамбари, за дългосроченъ — ипотекаренъ заемъ, за краткосроченъ, личенъ, евтенъ и леснодостъпенъ такъвъ за прѣорганизиране на училища, ступанства и пр., за земледѣлски економически здружавания, за групиране имота, за закони противъ лихвари, челядни имоти и др. — А кой ще води външната политика, за това не се грижете, само за падари нѣмаме хора. Но за да стане, или още по добръ, за да се мисли за това, трѣбва първи земледѣлскитѣ дружиби, а подиръ тѣхъ и другитѣ, да се погрижатъ и испратятъ свой хора въ онова високо учреждение, което се казва Народ. Събрание — тамъ гдѣто коватъ законитѣ и нареждатъ работитѣ въ тази страна.

Какъ може да се отбѣгне посрѣдничеството въ земледѣлската (селска) търговия. (М Н Ъ Н И Е).

Земледѣлеца, както е извѣстно, трѣбва да разбира отъ малко, малко и отъ търговията, защото трѣбва да купува това което въ стопанството му трѣбва и продава това, което е отъ производъ, което има въ илйшкъ. Но той не може да бжде търговецъ, който да свди на едно мѣсто, който всѣкога да купува и всѣкога да продава, и купувачитѣ да знаятъ, че въ всѣко врѣме, всичко ще могатъ да си доставятъ — ако не у едного, то у другий. Земледѣлеца има нѣкога нѣщо въ илйшкъ, а друго пкъ му е потребно, слѣдователно трѣбва да го купи. До кждѣ и до кого въ случая трѣбва да се отнесе? — До града, до търговеца, до прѣкупувача. ще ви каже днесъ всѣкой. Често не може и да бжде иначе, защото земледѣлцитѣ прѣсятъ по селата, по

балканитѣ работятъ усилено и усамотено и само въ свободнитѣ си часове, въ врѣме на празници, отиватъ въ града, за да купятъ или продадѣтъ нѣщо. При това не само че трѣбва да търсятъ у търговчетата това което имъ е потребно, но до тѣхъ често се и отнасятъ съ прѣдполагане това което иматъ за продакъ. Отива селянина или селянката до хитрия прѣкупувачъ или до еврейна, у когото всичко се намира и който още всичко и всѣкога е готовъ да купи. Но какъ купува? — Като всѣки испеченъ въ занаята човѣкъ, като всѣки спекулантъ, експлоатиратъ. Градътъ не се намира при краката на селянина, а да може той всѣкога да иде тамъ, да занесе торбата съ жито или каквото и да бжде на плѣщитѣ си. Трѣбва да тамъ да върви нѣколко километра, често нѣколко часа и то по най лошъ пжтъ, често при дъжъ и калъ. Ако му трѣбва да си купи нѣщо то трѣбва да чака, защото не всѣкога у него се намиратъ готови пари, и не всѣкога има нѣщо да продаде. Селянина прави единъ видъ раамѣна въ града. Записа напр. храна, дърва и пр. взема металъ или книга и срѣшу тѣхъ си купува пкъ потребното, като си отива, кажи го ти, както и дошелъ съ правна кесия. Направитъ раамѣна, като оставилъ голѣма частъ отъ труда си, на търговцитѣ въ града да исплащатъ голѣмитѣ киири на дюкянитѣ си. И тѣй казахме, че ако има нѣщо за продаване, то обикновено се отправя човѣка до града. колкото може и не веднажъ въ калъ и дъждъ и не веднажъ е принуденъ да остава и губи работния си денъ, даже и въ врѣме на жетва. Трудно дѣйстви-телно, но нѣма що да чини. Комуто трѣбватъ пари, този не обърща внимание на това, че вадъ яката му дъждъ се лѣа. Трѣбва да върви пазаренъ денъ и утрѣ. И трѣгва, притогва колата си, натоварва стоката си и хайде съ надежда дано да занесе нѣкой и други грошъ въ кщи. Обаче това, което занесе въ града, рѣдко може да продаде на тогава на когото трѣбва, и който ще му даде цѣната, която заслужава. Прѣкупувачитѣ експлоатиратъ съ селянитѣ, като печалатъ съ това, че той (селянина) много се нуждае въ това врѣме за пари и търсеющъ ги е дошелъ въ града. Селянина благодаренъ, че навадъ не ще връща това, което донесалъ, освѣнъ ако се не опрѣ и поиска голѣма цѣна и тогава губи врѣме и напразно е бѣхталъ добичетата си. Продава слѣдователно, за каквато и да било цѣна, толкова повече като вижда, че търговцитѣ се държатъ и никой по вече не дава. Прѣкупувача, разбира се, всѣкога трѣбва да дава по ниска цѣна, защото като купува стоката за други, невнае колко врѣме да чака до като я продаде, а прѣвъ това врѣме стоката може да се развали, мишкитѣ я грабятъ или човѣкъ краде. Никой сжко не купува, а посрѣдника за да не нагу-би трѣбва ниска цѣна да заплати. Прибавяте при казаното до тукъ и това, че селянина, притиснатъ отъ парична нужда, веднага щомъ увѣршиѣ, тича на пазаръ, тогава когато нѣма още постановена никаква пазарна цѣна, ще видите защото той за една минута и никаква цѣна продава хранитѣ си. Дѣйствително най злѣ е за селянина, той е простъ, трѣбва да търпи! Но какъ на това може да се помогне? Единственото спасение виждамъ въ земледѣлскитѣ дружества. Тѣ сж, драги селяни, които ще Ви помог-

